

Sygn. akt III KRS 33/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kiriło

SSN Teresa Flemming-Kulesza

w sprawie z odwołań A.A. i B.B.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia [...] w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2012 r., poz. 3, z udziałem C.C.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 stycznia 2013 r.,

1) z odwołania A.A. uchyla zaskarżoną uchwałę w punkcie I oraz punkcie II podpunkcie 4 i w tym zakresie przekazuje sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania,

2) oddala odwołanie B.B.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] z dnia [...]., podjętą w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego, ogłoszonego w Monitorze Polskim z 2012 r., poz. 3., na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 i art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714) postanowiła: w punkcie I przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego sędziego Sądu Okręgowego C.C., a w punkcie II nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego sędziego sądu okręgowego D.D., sędziego sądu okręgowego E.E., sędziego sądu okręgowego B.B. oraz sędziego sądu okręgowego A.A.

Krajowa Rada Sądownictwa w uzasadnieniu powyższej uchwały stwierdziła, że na jedno wolne stanowisko sędziego w Sądzie Apelacyjnym, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2012 r., poz. 3, zgłosiło się pięciu wymienionych wyżej kandydatów.

W dniu 5 lipca 2012 r. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa w wyniku narady wystąpił do Krajowej Rady Sądownictwa z wnioskiem o zaproszenie C.C. i A.A., których kandydatury w wyniku analizy akt osobowych oraz udzielonego poparcia środowiska sędziowskiego zostały uznane za najlepsze spośród wszystkich kandydatów ubiegających się o wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Apelacyjnym. Następnie w dniu 3 września 2012 r. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa przeprowadził rozmowę z kandydatkami zaproszonymi na posiedzenie. Członkowie Zespołu, uwzględniając kryteria wynikające z art. 35 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, postanowili jednogłośnie 4 głosami „za” rekomendować Radzie kandydaturę sędzi C.C. na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Apelacyjnym.

Zespół uwzględnił to, że kandydatka legitymuje się wysokimi ocenami na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych oraz z egzaminu sędziowskiego. Obowiązki sędziego pełni od 16 lipca 1991 r., w tym od 4 stycznia 2000 r. na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Uprzednio była delegowana do pełnienia obowiązków sędziego Sądu Wojewódzkiego oraz sędziego Sądu

Apelacyjnego. W Sądzie Rejonowym pełniła z kolei funkcję Przewodniczącej Wydziału Cywilnego, a w Sądzie Okręgowym funkcję wizytatora. Została też powołana na stanowisko Wiceprezesa Sądu Okręgowego. W tym czasie orzekała w Wydziale Cywilnym Odwoławczym tego Sądu. Przebywała ponadto na stażu w Narodowej Szkole dla Sędziów w Paryżu oraz uczestniczyła w warsztatach Najwyższej Rady Sądownictwa w Rzymie, a także Rady Generalnej Sądownictwa Powszechnego w Murcji (Hiszpania) i w Luksemburgu. Posiada bardzo obszerne doświadczenie zawodowe. Uzyskała pozytywne opinie mówiące o jej pracy. Jest osobą o rozległych zainteresowaniach, wysokiej kulturze osobistej, ujmującej osobowości. Dbą o rozwój zawodowy i intelektualny. Bardzo dobrze zaprezentowała swoją kandydaturę podczas rozmowy z członkami Zespołu. Te wszystkie okoliczności spowodowały, że Zespół doszedł do przekonania, że sędzia C.C. najbardziej zasługuje na awans do sądu apelacyjnego spośród wszystkich kandydatów biorących udział w obecnej procedurze konkursowej.

Krajowa Rada Sądownictwa również uznała za najlepszą kandydaturę sędzi C.C., dzieląc stanowisko przedstawione przez Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa. Podejmując uchwałę z dnia 4 września 2012 r., Rada przede wszystkim uwzględniła oceny kwalifikacji kandydatów i kryteria określone w art. 35 ust. 2 pkt. 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz w art. 64 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Dokonując oceny poszczególnych kandydatur, Rada stwierdziła, co następuje.

C.C. urodziła się w dniu 18 lutego 1963 r. Wyższe studia prawnicze ukończyła w 1987 r. i uzyskała tytuł magistra prawa z wynikiem dobrym. Po odbyciu aplikacji sądowej, we wrześniu 1989 r. złożyła egzamin sędziowski, uzyskując ocenę bardzo dobrą. Od 1 lipca 1987 r. do 30 grudnia 1987 r. pracowała w Sądzie Wojewódzkim na stanowisku referenta, a następnie została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym i orzekała w Wydziale Rodzinnym. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 6 lipca 1991 r. została powołana na stanowisko sędziego w tym Sądzie. Orzekała w Wydziale Cywilnym. Od dnia 3 stycznia 1993 r. do dnia 2 lipca 1993 r. odbywała staż w Narodowej Szkole dla Sędziów w Paryżu. Od dnia 16 października 1996 r. do dnia

31 sierpnia 1998 r. pełniła funkcję Przewodniczącej Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego. Od września 1998 r. była delegowana do pełnienia obowiązków sędziego Sądu Wojewódzkiego i orzekała w I Wydziale Cywilnym. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 4 stycznia 2000 r. uzyskała nominację na sędziego Sądu Okręgowego. Od dnia 16 września 2002 r. pełniła w tym Sądzie funkcję wizytatora ds. cywilnych. Minister Sprawiedliwości w dniu 1 marca 2004 r. powołał zaś sędzię C.C. na stanowisko Wiceprezesa Sądu Okręgowego na okres sześciu lat. W tym czasie orzekała w Wydziale Cywilnym Odwoławczym tego Sądu. Ponadto w okresie od dnia 9 do dnia 12 lutego 2004 r. oraz od dnia 5 do dnia 8 lipca 2004 r. uczestniczyła w warsztatach Najwyższej Rady Sądownictwa w Rzymie, a od dnia 30 maja do dnia 5 czerwca 2007 r. w warsztatach Rady Generalnej Sądownictwa Powszechnego w Murcji i w Luksemburgu. W 2005 r. była delegowana do orzekania w Wydziale Cywilnym Sądu Apelacyjnego.

Zdaniem sędziego wizytatora, sędzia C.C. w pełni zasługuje na rekomendowanie jej kandydatury na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego. Dane statystyczne pozwalają stwierdzić, że opiniowana jest osobą bardzo zaangażowaną w pracę i osiąga bardzo wysokie wyniki ilościowe. W ocenie sędziego wizytatora podkreślenia wymaga kompletność wydawanych przez sędzię orzeczeń pod względem konstrukcyjnym i brak zastrzeżeń zarówno co do treści wydawanych rozstrzygnięć jak i jakości i merytorycznej zawartości uzasadnień. W opinii zwrócono uwagę na precyzję wypowiedzi i literacką swobodę, rzadko spotykaną w praktyce orzeczniczej. Podkreślono sprawne wykorzystywanie w sprawach zażaleniowych dorobku orzeczniczego Sądu Najwyższego i literatury prawniczej w przedstawianiu własnego stanowiska w sprawie, swobodne posługiwanie się instrumentami prawa procesowego i właściwe pojmowanie ich gwarancyjnej roli. Podkreślono wysoką kulturę osobistą sędzi, jej wnikliwość, rzetelność i dokładność. Zaakcentowano, że dorobek sędzi C.C. ma wartość znaczącą „dla wizerunku sądownictwa drugoinstancyjnego”. Sędzia należy do grona „najlepszych sędziów orzekających obecnie w Sądzie Okręgowym”.

Kolegium Sądu Apelacyjnego podczas posiedzenia w dniu 2 kwietnia 2012 r. dokonało pozytywnej oceny kandydatury C.C., w ten sposób, że uzyskała 5 głosów

„za” i 1 głos „przeciw”, ze średnią ilością punktów poparcia wynoszącą 18 na 20 możliwych.

Podczas posiedzenia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Apelacyjnego w dniu 2 kwietnia 2012 r. oddano na sędzię C.C. 3 głosy „za”, 34 głosy „przeciw”.

Minister Sprawiedliwości w opinii z dnia 15 maja 2012 r. pozytywnie wypowiedział się odnośnie do kandydatury sędzi C.C. Przede wszystkim zwrócił uwagę na doświadczenie zawodowe kandydatki oraz opinię wizytatora, w której przytoczono bardzo dobre wyniki jej pracy.

Krajowa Rada Sądownictwa doszła do przekonania, po rozważeniu wszystkich okoliczności, że sędzia C.C., pomimo niezyskania najwyższego poparcia środowiska sędziowskiego (głosowanie podczas Zgromadzenia), posiada bogate wieloletnie doświadczenie zawodowe w pracy w strukturach wymiaru sprawiedliwości. Poziom jej merytorycznego przygotowania do pełnienia obowiązków sędziego sądu apelacyjnego nie budzi najmniejszych zastrzeżeń i gwarantuje bardzo dobre wykonywanie obowiązków na tym stanowisku. W opinii Rady za wyborem tej kandydatury przemawiają: silna rekomendacja sędzi na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego wyrażona przez sędziego wizytatora, bardzo wysoka ocena jej kwalifikacji, zdobyte doświadczenie zawodowe, w tym w czasie pełnienia funkcji, a także sposób, w jaki zaprezentowała swoją kandydaturę podczas rozmowy z członkami Zespołu. Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że kandydatka ta wyróżnia się wiedzą prawniczą, opanowaniem warsztatu pracy sędziego oraz wyjątkowymi predyspozycjami osobowościowymi takimi, jakich oczekuje się od sędziego sądu powszechnego najwyższej rangi. Wszystkie okoliczności rozpatrywane łącznie wskazują najmocniej tę kandydaturę i skłaniają do przekonania, że jest ona najbardziej odpowiednią osobą do należytego wykonywania obowiązków sędziego sądu apelacyjnego w tym postępowaniu nominacyjnym.

Pozostałe osoby ubiegające się o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego, to jest sędzia Sądu Okręgowego D.D., sędzia Sądu Okręgowego E.E., sędzia Sądu Okręgowego B.B. są dobrymi kandydatami, jednak osoby te nie uzyskały jednocześnie wystarczająco wysokiego poparcia środowiska sędziowskiego i wyróżniającej opinii o pracy.

Natomiast sędzia A.A., która otrzymała najwyższe poparcie środowiska sędziowskiego, nie zaprezentowała swojej kandydatury podczas rozmowy z członkami Zespołu Krajowej Rady Sądownictwa w tak dojrzały i przekonujący sposób, jak sędzia C.C.

Sędzia Sądu Okręgowego B.B., urodził się w dniu 8 września 1967 r. Studia prawnicze ukończył w 1990 r. z wynikiem bardzo dobrym. Po odbyciu aplikacji sądowej we wrześniu 1992 r. złożył egzamin sędziowski z wynikiem ogólnym bardzo dobrym. W latach 1990-2000 był asystentem w katedrze prawa gospodarczego prywatnego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...]. Asesorem sądowym został mianowany w dniu 1 listopada 1992 r. w Sądzie Rejonowym i orzekał tam w sprawach gospodarczych. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 lipca 1994 r. został powołany na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego. Początkowo orzekał w Wydziale Gospodarczym Rejestrowym, a następnie w Wydziale Gospodarczym do Spraw Upadłościowych i Naprawczych. Od dnia 15 września 2004 r. do dnia 14 września 2006 r., a następnie na czas nieokreślony był delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym. Od 2004 r. sprawuje funkcję wizytatora do spraw gospodarczych Sądu Okręgowego. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 lipca 2007 r. uzyskał nominację na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego. Orzeka od 2008 r. w Wydziale Gospodarczym tego Sądu. W latach 1992-2012 był wykładowcą na szkoleniach organizowanych przez Sąd Okręgowy, Okręgową Radę Adwokacką i Okręgową Izbę Notarialną. Jest autorem licznych publikacji monograficznych, artykułów i glos, w szczególności dotyczących obrotu papierami wartościowymi. Był delegowany do orzekania w Wydziale Cywilnym Sądu Apelacyjnego na jedno posiedzenie w miesiącu w okresach: listopad - grudzień 2008 r. i październik - listopad 2011 r.

W ocenie wizytatora przeprowadzona lustracja pozwala na stwierdzenie bardzo dobrego przygotowania zawodowego sędziego B.B. do pełnienia funkcji sędziego sądu apelacyjnego. Prezentuje on wysoki poziom wiedzy merytorycznej. Wydawane przez niego orzeczenia spełniają wszelkie wymagania. Uzasadnienia orzeczeń sporządzane są w sposób świadczący o dobrej znajomości orzecznictwa Sądu Najwyższego, jak też o swobodnym odwołaniu się do literatury prawniczej.

Sędzia spełnia wymagania formalne, jak też merytoryczne dla zgłoszenia się na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego.

Kolegium Sądu Apelacyjnego podczas posiedzenia w dniu 2 kwietnia 2012 r. zaopiniowało kandydaturę sędziego B.B. 2 głosami „za” i 4 głosami „przeciw”. Kandydat uzyskał 7 punktów poparcia.

Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Apelacyjnego w dniu 2 kwietnia 2012 r. zaopiniowało kandydaturę sędziego 3 głosami „za”, przy 34 głosach „przeciw”.

Minister Sprawiedliwości w opinii z dnia 15 maja 2012 r. pozytywnie zaopiniował sędziego B.B. na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego.

Sędzia Sądu Okręgowego A.A., urodziła się w dniu 14 lipca 1958 r. Po ukończeniu studiów prawniczych w 1982 r. z wynikiem bardzo dobrym z wyróżnieniem i odbyciu aplikacji sądowej złożyła egzamin sędziowski z wynikiem ogólnym bardzo dobrym. Od dnia 1 czerwca 1985 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym. W 1987 r. została powołana na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego. Od dnia 15 października 1992 r. była delegowana do Sądu Rejonowego z powierzeniem pełnienia obowiązków Przewodniczącej Wydziału Cywilnego. Od dnia 1 listopada 1993 r. pełniła funkcję wiceprezesa w tym Sądzie. W dniu 15 października 1996 r. była delegowana do wykonywania obowiązków sędziego Sądu Wojewódzkiego. W 1996 r. uzyskała nominację na sędziego Sądu Wojewódzkiego, gdzie orzeka w Wydziale Cywilnym. Od dnia 4 marca 2004 r. pełniła funkcję zastępcy przewodniczącego Wydziału Cywilnego, a od dnia 2 marca 2006 r. do chwili obecnej pełni funkcję przewodniczącej tego Wydziału. Od dnia 15 września 2003 r. do dnia 30 września 2003 r. oraz od dnia 1 maja 2011 r. do dnia 31 marca 2012 r. była delegowana do orzekania w Sądzie Apelacyjnym. Ponadto była delegowana przez Prezesa Sądu Apelacyjnego do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w dniach 28 i 29 kwietnia 2011 r.

W ocenie wizytatora sędzia A.A. zasługuje na ocenę bardzo dobrą, a w części swojej pracy na ocenę wzorową. Pracuje z wielkim zaangażowaniem i poczuciem służby sędziowskiej. Dorobek zawodowy, a także jej cechy osobowe pozwalają na rekomendowanie jej kandydatury, jako spełniającej wszystkie wymagania dla ubiegania się o objęcie stanowiska sędziego sądu apelacyjnego.

Kolegium Sądu Apelacyjnego podczas posiedzenia w dniu 2 kwietnia 2012 r. zaopiniowało kandydaturę sędzi 6 głosami „za” (20 punktów poparcia), a Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Apelacyjnego 29 głosami „za” i 8 głosami „przeciw”.

Minister Sprawiedliwości w opinii z dnia 15 maja 2012 r. pozytywnie zaopiniował jej kandydaturę na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego.

Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu [...] na kandydaturę sędzi Sądu Okręgowego C.C. oddano 11 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” i 8 głosów „wstrzymujących się”, udzielając jej kandydaturze poparcia, na kandydaturę sędziego Sądu Okręgowego B.B. nie oddano głosów „za”, oddano 1 głos „przeciw” i 18 głosów „wstrzymujących się”, tym samym kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów, na kandydaturę sędzi Sądu Okręgowego A.A. oddano 7 głosów „za”, 0 głosów „przeciw”, przy 12 głosach „wstrzymujących się”, tym samym kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Dwaj kandydaci, tj. A.A. i B.B. złożyli odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia [...] Nr [...], wnosząc o jej uchylenie w całości i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

A.A. zarzuciła zaskarżonej uchwale: (-) naruszenie art. 2 , art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego kandydatura odwołującej się nie została przedstawiona Prezydentowi do powołania; (-) naruszenie art. 17 pkt 3 i 4 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2012 r. w sprawie szczegółowego trybu działania KRS, poprzez niewezwanie na posiedzenie Zespołu w dniu 3 września 2012 r. i niewysłuchanie wszystkich kandydatów w sytuacji, gdy na jedno stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż 1 kandydat; (-) naruszenie art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, poprzez: - zaniechanie i niedokonanie oceny kwalifikacji odwołującej się, - całkowite pominięcie w procesie nominacji na stanowisko sędziowskie opinii Kolegium Sądu

Apelacyjnego i oceny Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Apelacyjnego, - niezastosowanie ustawowych kryteriów oceny przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście kandydatów rekomendowanych, poprzez nieuwzględnienie opinii Kolegium Sądu Apelacyjnego oraz oceny Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Apelacyjnego, a oparcie rozstrzygnięcia na przesłance pozaustawowej, jaką jest prezentacja kandydata podczas rozmowy z członkami Zespołu KRS (autoprezentacja), (-) naruszenie art. 33 ust. 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy, a mianowicie: - niezastosowanie takich samych kryteriów wobec obu kandydatur, - brak porównania ocen i kryteriów ustawowych przyjętych wobec kandydatki rekomendowanej i tych samych ocen i kryteriów ustawowych z kandydaturą sędzi A.A., - naruszenie swobodnej oceny kandydatów, poprzez brak wskazania, jak przedstawiają się dane sędzi w odniesieniu do zastosowanych przez Radę kryteriów, - niezażądanie osobistego stawiennictwa na posiedzenie Rady w dniu 4 września 2012 r. kandydatki rekomendowanej i odwołującej się - skoro rozstrzygnięcie zostało oparte na autoprezentacji - by umożliwić wszystkim członkom KRS podjęcie decyzji w oparciu o tę przesłankę

W uzasadnieniu odwołania odwołująca się podniosła, że wprawdzie do kompetencji KRS należy wybór kandydatów, którzy zostaną przedstawieni Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do powołania, lecz nie jest to prawo bezwzględne. Nie jest dopuszczalne, aby ten wybór był dokonywany w sposób arbitralny, z pominięciem sprawiedliwych, obiektywnych i weryfikowalnych kryteriów. Odwołująca się stwierdziła też, że kandydatka rekomendowana przez KRS sędzia C.C. nie spełnia jednocześnie wskazanych w uchwale kryteriów, albowiem nie ma wystarczająco wysokiego poparcia środowiska sędziowskiego. Skoro - zdaniem Rady - chcąc się ubiegać o stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego, należy mieć jednocześnie wystarczająco wysokie poparcie i wyróżniającą opinię, to to kryterium, w takiej postaci należało zastosować do wszystkich kandydatów, a nie tylko wybiórczo do wybranych. Naruszenie przez Radę zasady równego traktowania kandydatów i równego dostępu do służby, miało wpływ na osobę A.A., albowiem tylko ona spełniała łącznie oba kryteria, które Rada postawiła kandydatom, a mianowicie: wyróżniająca opinia oraz wystarczające

poparcie środowiska sędziowskiego. Pomimo, że Rada wskazała na następujące kryteria: oceny kwalifikacyjne kandydatów, opinie przełożonych, rekomendacje, informacje dotyczące doświadczenia życiowego, publikacje, opinie Kolegium, oceny Zgromadzenia Ogólnego Sędziów - to w rzeczywistości ich wszystkich nie zastosowała, a mianowicie nie zastosowała kryterium (nota bene na które się powołuje) w postaci oceny Zgromadzenia Ogólnego Sędziów oraz nie dokonała oceny kwalifikacji składającej odwołanie.

Odwołująca się zauważyła ponadto, iż przepis art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa wskazuje ustawowe kryteria przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście osób rekomendowanych. Wskazane zatem w tym przepisie kryteria oceny przydatności kandydatów są kryteriami ustawowymi, a skoro tak, to mają niewspółmiernie wysoką rangę. Sędzia A.A. zarzuciła zaskarżonej uchwale naruszenie ust. 2 komentowanego przepisu poprzez niedokonanie oceny jej kwalifikacji i niezastosowanie w stosunku do jej kandydatury takich samych kryteriów i reguł oceny, które zastosowano, uzasadniając kandydaturę sędzi C.C. Zdaniem odwołującej się, Rada nie dokonała kompleksowej analizy materiału dotyczącego obu kandydatek, a następnie zestawienia przyjętych przez siebie ocen i kryteriów i ich porównania do obu kandydatur, lecz powyższe oceny i kryteria podkreśliła i uwypukliła w stosunku tylko do jednej kandydatki, a mianowicie kandydatki rekomendowanej. To nie jest należyty sposób zastosowania przyjętych kryteriów oceny, a w każdym razie, nie świadczy o równym traktowaniu i jednakowej ocenie kandydatury odwołującej się i kandydatki rekomendowanej. Skoro kryterium w postaci oceny Kolegium Sądu Apelacyjnego i wyniki głosowania Zgromadzenia Ogólnego tegoż sądu dla Rady nie mają żadnego znaczenia, to w uzasadnieniu uchwały Rada winna wskazać motywy, dla których te wyniki głosowania pominęła. Odwołująca się dodała, iż uzasadnienie zaskarżonej uchwały takich motywów w tym przedmiocie nie zawiera. Nie bez przyczyny ustawodawca wymienił zaś w przepisie art. 35 ust. 2 jasne i przejrzyste kryteria oceny kandydatów i nadał im rangę ustawową - chodzi o wyeliminowanie kryteriów niemierzalnych, niepoliczalnych, nie poddających się weryfikacji zbyt ocennych, arbitralnych i dowolnych. W zaistniałej sytuacji oparcie rozstrzygnięcia na

przesłance pozaustawowej, jaką jest autoprezentacja, narusza zapis art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Krajowa Rada Sądownictwa złożyła odpowiedź na odwołanie wniesione przez odwołującą się A.A., wnosząc o oddalenie tego odwołania w całości.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa podniesione przez skarżącą zarzuty, wskazujące na naruszenie przepisów, nie wyłączając regulaminu działania Rady, są bezzasadne.

Rada stwierdziła, że podejmując decyzję o przedstawieniu kandydatury sędzi C.C. do powołania na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego zastosowała łącznie wszystkie kryteria ustawowe określone w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, dając temu wyraz w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Podjęta uchwała uwzględnia oceny kwalifikacyjne uzyskane przez kandydatów, posiadane przez nich doświadczenie zawodowe, opinie służbowe na temat ich pracy oraz inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także siłę poparcia udzielonego kandydatom przez Kolegium Sądu Apelacyjnego i Zgromadzenie Ogólne Sędziów tego Sądu. Krajowa Rada Sądownictwa oceniła, że za wyborem kandydatury sędzi C.C., przedstawionej szczegółowo w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, przemawia rekomendacja sędziego wizytatora, który stwierdził, że jej dorobek orzeczniczy ma znaczącą wartość dla wizerunku sądownictwa drugoinstancyjnego i że kandydatka ta należy do grona najlepszych sędziów orzekających obecnie w Sądzie Okręgowym, sędzia C.C. posiada bardzo wysokie kwalifikacje zawodowe zdobyte podczas pracy w strukturach polskiego wymiaru sprawiedliwości, a także podczas licznych staży międzynarodowych, w których czynnie uczestniczyła. Dodatkowo podczas rozmowy przeprowadzonej przez Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa kandydatka ta wykazała się wyjątkowymi predyspozycjami osobowościowymi. Podejmując decyzję o przedstawieniu tej kandydatury z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego, Krajowa Rada Sądownictwa nie naruszyła reguł przejrzystości i jawności przy ferowaniu wymagań związanych z objęciem funkcji publicznej (art. 60 Konstytucji RP) ani też granic swobodnego uznania. Wzorowej oceny kwalifikacji sędzi C.C. nie mógł podważyć fakt uzyskania przez nią zaledwie 3 głosów „za” podczas głosowania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów tego Sądu. Stosownie do

brzmienia § 5 pkt 2 i 4 Regulaminu w sprawie oceny kandydata na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego przyjętego na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów w dniu 25 listopada 2002 r. i zmienionego na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów w dniu 29 stycznia 2007 r. „głosowanie następuje przez skreślenie wyrazu tak lub nie zamieszczonego obok nazwiska kandydata, przy czym (...) głos jest nieważny, jeżeli został oddany za większą liczbę kandydatów, niż jest zwolnionych lub wolnych stanowisk”. W takiej sytuacji nie można mówić o dokonaniu przez Zgromadzenie Ogólne Sądu Apelacyjnego oceny zgłoszonych kandydatur, jak wymagają tego przepisy art. 34 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawe o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) i art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, ale o wyborze preferowanego kandydata. Uwzględniając opinię środowiska sędziowskiego, Rada nie jest nią związana przy dokonywaniu swobodnej oceny zgłoszonych w danym postępowaniu nominacyjnym kandydatur. Niepożądana jest sytuacja, w której surogatem uchwały Krajowej Rady Sądownictwa stałoby się stanowisko wyrażone przez zgromadzenie ogólne czy kolegium danego sądu.

Rada podniosła także, iż bezzasadny jest zarzut skarżącej o nierównym traktowaniu kandydatów w związku z zaproszeniem na rozmowę w dniu 3 września 2012 r. tylko dwóch spośród pięciu osób pretendujących do stanowiska sędziego Sądu Apelacyjnego. Należy bowiem podkreślić, że przepis art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa nie nakłada na Radę obowiązku żądania osobistego stawiennictwa wszystkich kandydatów ani złożenia pisemnych wyjaśnień przez każdego z nich. Ponadto uzupełnienie materiału zgromadzonego w sprawie na podstawie art. 33 ust. 2 ma charakter wyjątkowy i jest dopuszczalne wyłącznie w uzasadnionych przypadkach. W postępowaniu nominacyjnym na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego Krajowa Rada Sądownictwa uznała za taki przypadek sytuację, w której dwie kandydatki o wyróżniających ocenach kwalifikacyjnych uzyskały niemal równorzędnie wysokie poparcie Kolegium Sądu, a krańcowo różne wyniki głosowania podczas posiedzenia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów.

Za bezzasadne Rada uznała także zarzuty niedokonania przez nią oceny kwalifikacji skarżącej i brak porównania tej oceny z oceną kwalifikacji sędzi C.C. Z

uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika bowiem, że podczas posiedzenia w dniu 5 lipca 2012 r. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa omówił szczegółowo wszystkie kandydatury, co znalazło wyraz w treści zaskarżonej uchwały. Wynika z niej bowiem, że Rada wszechstronnie rozważyła wszystkie okoliczności sprawy, uwzględniając oceny kwalifikacji wszystkich kandydatów według kryteriów określonych w art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa i przybliżając sylwetki poszczególnych kandydatów. Jak trafnie stwierdził natomiast Sąd Najwyższy, zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb - powinien być szerszy w stosunku do kandydatów mających zbliżoną sytuację. Podniesiona przez skarżącą niedoskonałość uzasadnienia uchwały w tym zakresie (powierzchowne - zdaniem skarżącej - opisanie jej kandydatury) nie miała żadnego wpływu na rozstrzygnięcie.

Mając na uwadze zbliżony poziom kwalifikacji sędzi A.A. oraz sędzi C.C., a także możliwość rekomendowania na jedno wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Apelacyjnym kandydatury tylko jednej osoby, Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła dać prymat wyróżniającej rekomendacji sędziego wizytatora o kwalifikacjach sędzi C.C., zróżnicowanemu doświadczeniu zawodowemu zdobytemu przez nią m.in. podczas licznych staży międzynarodowych, a także jej predyspozycjom osobowościowym zaprezentowanym w trakcie rozmowy przeprowadzonej w siedzibie Rady. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał bowiem, że Krajowa Rada Sądownictwa jest zobowiązana do przyjmowania dodatkowych mierników i ocen pozwalających na wyłonienie najlepszych kandydatów, przy czym przekroczeniem dopuszczalnych granic swobodnego uznania byłoby ich niedozwolone zastosowanie

B.B. również zarzucił zaskarżonej uchwale: (-) naruszenie art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego jego kandydatura od pewnego etapu postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa

przestała być brana pod uwagę w dalszym jego toku i nie przedstawiono jej Prezydentowi do powołania; (-) naruszenie art. 17 pkt 3 i 4 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu działania KRS, poprzez niewezwanie odwołującego się na posiedzenie Zespołu w dniu 3 września 2012 r.; (-) naruszenie art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa poprzez zaniechanie i niedokonanie oceny kwalifikacji odwołującego się sędziego, w wyniku czego jego kandydatura nie została przedstawiona Prezydentowi RP do powołania; (-) naruszenie art. 33 ust. 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy, to jest: niezastosowanie takich samych kryteriów wobec wszystkich kandydatów, nieuwzględnienie wszystkich okoliczności istotnych mających znaczenie przy dokonywaniu oceny kandydatów oraz naruszenie swobodnej oceny kandydatów, poprzez brak wskazania, jak przedstawiają się dane składającego odwołanie w odniesieniu do zastosowanych przez KRS kryteriów.

W ocenie sędziego B.B., KRS podejmując zaskarżoną uchwałę dopuściła się złamania zasady równego traktowania kandydatów i równego dostępu do służby publicznej. Decyzja o zaproszeniu dwóch kandydatek nastąpiła w oparciu o analizę akt osobowych oraz udzielone poparcie środowiska sędziowskiego. Z uchwały nie wynika, jakie okoliczności zostały wzięte pod uwagę przy analizie akt osobowych, co uniemożliwia odniesienie się do tego aspektu decyzji Zespołu. Jeżeli są tożsame z tymi, które przywołano w dalszej części uchwały przy opisie poszczególnych kandydatów, to należy postawić im zarzut nie tylko niewłaściwej oceny, ale także wybiórczości. Opis drogi zawodowej przynajmniej części kandydatów nie zawiera istotnych informacji o ich pracy, które powinny się znajdować w ich aktach osobowych. Składający odwołanie zwrócił uwagę, że na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Sądu Apelacyjnego otrzymał takie samo poparcie środowiska jak kandydatka, która została zaproszona na rozmowę z Zespołem. Taki sposób postępowania stanowi naruszenie art. 17 pkt 3 i 4 uchwały KRS z dnia 22 lipca 2012 r. w sprawie szczegółowego trybu działania KRS i potwierdza zarzut nierównego traktowania kandydatów. Z opisu drogi zawodowej poszczególnych kandydatów nie wynika, aby którykolwiek z oceniających ich wizytatorów wystawił jednoznaczną ocenę ich pracy, przez co należy rozumieć przyjętą powszechnie

skalę ocen od 1 do 6. Wszystkie oceny miały charakter opisowy. Z oceny sędziego B.B. wynika, że posiada „bardzo dobre przygotowanie zawodowe”, „prezentuje wysoki poziom wiedzy merytorycznej, w sposób modelowy łączy praktykę ze znajomością przepisów prawa”, o czym świadczą z jednej strony wyniki orzecznicze oraz spostrzeżenia zawarte w protokołach wizytacji i lustracji, a z drugiej liczne publikacje. Jego praca jako sędziego wizytatora została oceniona „bardzo wysoko”.

Odwołujący zauważył również, że nie domaga się tego, aby KRS badała cały okres pracy kandydatów w sądzie okręgowym, ale uważa, że w sytuacji, gdy kandydaci biorący udział w konkursie mieli już sporządzone oceny pracy za wcześniejsze okresy ich orzecznictwa (na potrzeby wcześniejszych konkursów, w których brali udział), a które powinny być w ich aktach osobowych (lub znajdują się w dyspozycji Sądu Apelacyjnego), fakt ich sporządzenia oraz ich treść powinna być brana pod uwagę przy podejmowaniu uchwały. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały nie wynika natomiast, aby KRS się z nimi zapoznawała lub brała je pod uwagę. Jego zdaniem nie do przyjęcia jest sytuacja, kiedy o tym, kto zostanie sędzią najwyższego szczebla w ramach sądownictwa powszechnego, decydować będzie tylko ostatni, krótki okres jego długiej kariery zawodowej.

W odpowiedzi na odwołanie wniesione przez odwołującego się B.B., Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie tego odwołania w całości.

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa podniesione przez skarżącego zarzuty, odwołujące się do naruszenia przepisów, stanowią w istocie wyraz subiektywnych odczuć bądź wręcz pokrzywdzenia skarżącego, zmierzającego do wykazania przewagi własnego dorobku zawodowego oraz walorów i przymiotów osobistych. Tymczasem, podejmując decyzję o przedstawieniu kandydatury sędzi C.C. do powołania na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego, Krajowa Rada Sądownictwa zastosowała łącznie wszystkie kryteria ustawowe określone w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, dając temu wyraz w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Podjęta uchwała uwzględnia oceny kwalifikacyjne uzyskane przez kandydatów, posiadane przez nich doświadczenie zawodowe, opinie służbowe na temat ich pracy oraz inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także siłę poparcia udzielonego kandydatom przez Kolegium Sądu Apelacyjnego i Zgromadzenie Ogólne Sędziów tego Sądu. Krajowa Rada

Sądownictwa oceniła, że za wyborem kandydatury sędzi C.C., przedstawionej szczegółowo w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, przemawia rekomendacja sędziego wizytatora, który stwierdził, że jej dorobek orzeczniczy ma znaczącą wartość dla wizerunku sądownictwa drugoinstancyjnego i że kandydatka ta należy do grona najlepszych sędziów orzekających obecnie w Sądzie Okręgowym.

Rada podkreśliła także, iż jak wynika z treści zaskarżonej uchwały, na posiedzenie Zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa zostały zaproszone osoby, „których kandydatury w wyniku analizy akt osobowych oraz udzielonego poparcia środowiska sędziowskiego zostały uznane za najlepsze spośród wszystkich kandydatów ubiegających się o wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Apelacyjnym”. Podniesiony w odwołaniu argument o uzyskaniu przez skarżącego takiego samego poparcia środowiska sędziowskiego, jak zaproszona na rozmowę sędzia C.C., jest także nie trafny. O ile bowiem kandydatura sędzi C.C. została zaopiniowana bardzo pozytywnie przez Kolegium Sądu Apelacyjnego (5 głosów „za”, 1 głos „przeciw” - 18 punktów poparcia) i nie uzyskała tylko rekomendacji Zgromadzenia Ogólnego Sędziów tego Sądu (3 głosy „za”, 34 głosy „przeciw”), o tyle kandydatura sędziego B.B. nie została oceniona pozytywnie, zarówno przez Kolegium Sądu (2 głosy „za”, 4 głosy „przeciw” - 7 punktów poparcia), jak i przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów (3 głosy „za”, 34 głosy „przeciw”).

Skarżący zarzucił również, że z treści zaskarżonej uchwały nie wynika, czym kierował się Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, występując do Rady o zaproszenie na rozmowę wyłącznie sędzi A.A. i sędzi C.C. Przytoczony powyżej fragment uchwały wskazuje jednak wprost przyjęte kryteria: poczyniona analiza akt osobowych kandydatów oraz siła poparcia udzielonego poszczególnym kandydatom przez środowisko sędziowskie. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ukazany jest także przebieg postępowania w toku prac Zespołu podczas posiedzenia w dniu 5 lipca 2012 r., kiedy Zespół wystąpił do Krajowej Rady Sądownictwa.

Rada podkreśliła ponadto, że przepis art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa nie nakłada na nią obowiązku żądania osobistego stawiennictwa wszystkich kandydatów ani złożenia pisemnych wyjaśnień przez każdego z nich. Ponadto uzupełnienie materiału zgromadzonego w

sprawie na podstawie art. 33 ust. 2 ma charakter wyjątkowy i jest dopuszczalne wyłącznie w uzasadnionych przypadkach. W postępowaniu nominacyjnym na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2012 r., poz. 3, Krajowa Rada Sądownictwa uznała za taki przypadek sytuację, w której dwie kandydatki o wyróżniających ocenach kwalifikacyjnych uzyskały niemal równorzędnie wysokie poparcie Kolegium Sądu (6 głosów „za” i 20 punktów poparcia oraz 5 głosów „za”, 1 głos „przeciw” i 18 punktów poparcia), a krańcowo różne wyniki głosowania podczas posiedzenia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów (29 głosów „za”, 8 głosów „przeciw” oraz 3 głosy „za” i 34 głosy „przeciw”).

Za bezzasadne Rada uznała też stanowisko skarżącego, w myśl którego po dniu 5 lipca 2012 r. jego kandydatura przestała być brana pod uwagę. Z treści zaskarżonej uchwały wynika bowiem, że Rada wszechstronnie rozważyła wszystkie okoliczności sprawy, uwzględniając oceny kwalifikacji kandydatów według kryteriów określonych w art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa i przybliżając sylwetki poszczególnych kandydatów. Jak trafnie stwierdził natomiast Sąd Najwyższy, zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb - powinien być szerszy w stosunku do kandydatów mających zbliżoną sytuację. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa ogólna ocena kwalifikacyjna skarżącego nie była zbliżona do wyróżniającej oceny kwalifikacyjnej kandydatki ocenionej najwyżej w zaskarżonej procedurze nominacyjnej. Przedstawienie sylwetki skarżącego w treści uchwały nie wymagało zatem nadmiernego rozbudowania. Przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa nakłada na Radę obowiązek rozstrzygnięcia spraw indywidualnych wyłącznie po wszechstronnym rozważeniu sprawy, tj. po uwzględnieniu całości zgromadzonej dokumentacji. Postulatu tego nie można utożsamiać z koniecznością szczegółowego odnoszenia się w treści uchwały do każdego z załączonych dokumentów. Tym bardziej, że Krajowa Rada Sądownictwa, będąc organem kolegialnym, wyraża swoje stanowisko w procedurze głosowania, bez obowiązku przedstawiania motywów, jakimi kierowali się przy oddawaniu głosów jej poszczególni członkowie. Wyrazem uwzględnienia i rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa całokształtu okoliczności sprawy jest uzasadnienie podjętej uchwały.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie Sąd Najwyższy uważa za stosowne przypomnieć, że zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714, dalej ustawa o KRS), uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych, a także przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie sędziów w Sądzie Najwyższym, sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Stosownie do art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c. ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej determinuje więc sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania.

Odnośnie do granic zaskarżenia wypada stwierdzić, że odwołanie wniesione od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z zasady może odnosić się wyłącznie do tej części, w której owa uchwała dotyczy osoby wnoszącej odwołanie oraz do kandydata, którego Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego. Tylko w tym zakresie może bowiem zostać naruszony interes prawny osoby odwołującej się, ponieważ tylko ta część uchwały dotyczy jej praw i obowiązków. W pozostałej części uchwała dotyczy

natomiast kandydatów (ich praw i obowiązków), którzy nie zostali przedstawieni z wnioskiem o powołanie, a zatem po stronie osoby odwołującej się nie występuje żaden interes prawny w kwestionowaniu tej części uchwały. Choć więc oboje odwołujący się domagali się uchylenia zaskarżonej uchwały „w całości”, to z przyczyn wyżej podniesionych ich odwołania mogły dotyczyć odpowiednio – w odniesieniu do A.A. punktu I oraz punktu II podpunktu 4 zaskarżonej uchwały, zaś w odniesieniu do B.B. punktu I oraz punktu II podpunktu 3 tej uchwały. W takim też zakresie oba odwołania zostały rozpoznane.

Analizując z kolei problem podstaw odwołania od uchwał Rady, Sąd Najwyższy jest zdania, że zasadniczo nie ma zastosowania w tym zakresie art. 398³ § 1 k.p.c. regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te są określone w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, który stanowi, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym jak i z przepisami postępowania. Jeśli jednak chodzi o przepisy postępowania, to oczywiście nie będą nimi przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, gdyż stosowanie tych przepisów w postępowaniu przez Radą wyłącza art. 2 ustawy o KRS. Nie są to również przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, albowiem z treści jego art. 1 jednoznacznie wynika, że Kodeks postępowania cywilnego reguluje postępowanie sądowe w wymienionych w tym przepisie kategoriach spraw, a nie postępowanie przed innymi organami władzy państwowej, w dodatku mającymi – jak postępowanie przed Krajową Radą Sądownictwa – charakter publiczny. Szczegółowe zasady postępowania przed Radą w indywidualnych sprawach zostały natomiast unormowane w przepisach rozdziału 3 obecnie obowiązującej ustawy o KRS i to one mogą stanowić punkt odniesienia dla podnoszonych w odwołaniach od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa zarzutów naruszenia przepisów proceduralnych. Naruszenia te muszą przy tym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, odzwierciedlony w treści zaskarżonej uchwały. Tak sformułowane podstawy zaskarżenia wyznaczają z kolei zakres kognicji Sądu Najwyższego w tej kategorii spraw.

Sąd Najwyższy w obecnym składzie uznaje przy tym za nadal aktualny pogląd judykatury wyrażany na gruncie art. 13 ust. 2 dawnej ustawy z dnia 27 lipca

2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.), będącego odpowiednikiem art. 44 ust. 1 obecnej ustawy o KRS, zgodnie z którym zakres kognicji Sądu Najwyższego w ramach oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (a tym bardziej jego kontrkandydatów). Dlatego przy ocenie zgodności uchwały Rady z prawem merytoryczna ingerencja Sądu w rozstrzygnięcie Rady jest niedopuszczalna. Kontrola Sądu ograniczona jest bowiem do oceny zgodności z prawem zastosowanej procedury oceny kandydata. Inaczej rzecz ujmując, Sąd Najwyższy w sprawie z odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w zakresie przypisanych mu kompetencji nie przejmuje kompetencji Rady jako organu umocowanego przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, ale ją uwzględnia, przy czym zastosowanie, z mocy cytowanego już art. 44 ust. 3 o Krajowej Radzie Sądownictwa, przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej rodzi ten skutek, że poza gestią Sądu Najwyższego pozostają ustalenia faktyczne i ocena dowodów (art. 398³ § 2 k.p.c.). Dlatego też kwestie te są domeną Rady, podobnie jak ocena doboru kryteriów, a także znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie poszczególnych kandydatów, pozostając zasadniczo poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego dokonującego kontroli legalności uchwał Rady, chyba że naruszają one podstawowe zasady prawne, w tym zwłaszcza zasadę jednakowego dostępu do stanowisk i zasadę niedyskryminacji (art. 60 i art. 32 Konstytucji RP). Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje zatem procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane, oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011, nr 11, poz. 93). Wypada również dodać, iż jak zauważył Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06 (OTK – A 2008, nr 4, poz. 63), ani szczególna, konstytucyjna, pozycja ustrojowa KRS, ani fakt, że w myśl art. 12 ust. 5 (poprzedniej) ustawy o KRS w postępowaniu przed Radą nie stosuje się przepisów

Kodeksu postępowania administracyjnego, nie odbierają postępowaniu przed Radą w sprawach indywidualnych, dotyczących powołania na stanowiska sędziowskie, charakteru postępowania administracyjnego. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji. I jako taka powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności, przestrzegania stosownych procedur prawnych. Zgodzić się natomiast należy ze stanowiskiem, że merytoryczna ingerencja Sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest, w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji, konieczna.

W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata oraz procedur postępowania związanych z oceną kandydatury i przedstawiania wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym na przykład ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

Przechodząc zatem do oceny podstaw odwołań wniesionych w niniejszej sprawie od uchwały Rady z dnia [...], Sąd Najwyższy w pierwszej kolejności stwierdza, że oboje odwołujący się oparli swoje odwołania od przedmiotowej uchwały na zarzutach naruszenia przepisów art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji

Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 i art. 33 ust. 1 i 2 ustawy o KRS, a także art. 17 pkt 3 i 4 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2012 r. w sprawie szczegółowego trybu działania KRS (w rzeczywistości chodzi zapewne o § 17 pkt 3 i 4 powołanej uchwały, gdyż posługuje się ona takimi właśnie jednostkami redakcyjnymi).

W związku z tak sformułowanymi zarzutami wypada zatem stwierdzić, iż art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Z treści tego przepisu, przy uwzględnieniu zasad ogólnie przyjętych w działaniu organów państwa w demokratycznym państwie prawnym (art. 2 Konstytucji), wynika zatem obowiązek wszechstronnego rozpatrzenia i oceny przez Radę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, a jego naruszenie może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. Z kolei w art. 33 ust. 2 ustawy o KRS wskazano jedynie, iż w uzasadnionych przypadkach Rada może żądać osobistego stawiennictwa uczestnika postępowania lub złożenia przez niego pisemnych wyjaśnień, a także uzupełnienia materiałów sprawy. Przepis art. 30 ust. 2 (dotyczący możliwości zwrócenia się przez Przewodniczącą Rady o przedstawienie Radzie akt osobowych w przypadku, gdy są one niezbędne do rozpatrzenia indywidualnej sprawy) stosuje się przy tym odpowiednio. Z przepisem tym korespondują, adresowane bezpośrednio do zespołu wyznaczonego do zbadania materiałów w indywidualnej sprawie, § 17 pkt 3 i 4 (co już wcześniej zostało zauważone – błędnie określone w odwołaniach jako art. 17 pkt 3 i 4) uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2012 r. w sprawie szczegółowego trybu działania KRS, zgodnie z którymi zespół może wystąpić do Rady o wezwanie uczestnika postępowania do osobistego stawiennictwa na posiedzeniu zespołu lub Rady, a także do złożenia przez niego pisemnych wyjaśnień (pkt 3), zaś po wysłuchaniu uczestnika postępowania, w którym mogą wziąć udział przedstawiciele organizacji i organów, o których mowa w art. 36 ust. 2 ustawy, referent proponuje treść

stanowiska zespołu, a w przypadku rozpatrywania kandydatur na stanowiska sędziowskie, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, listę rekomendowanych kandydatów (pkt 4). Zarówno art. 33 ust. 2 ustawy o KRS, jak i powołane przepisy uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2012 r. w sprawie szczegółowego trybu działania KRS nie określają jednak obowiązków Rady, lecz wyłącznie jej uprawnienia, co jasno wynika z treści tych przepisów. Od samej Rady, a na wstępnym etapie postępowania od zespołu Rady, zależy więc sposób ich realizacji. W tej sytuacji nie jest możliwe skuteczne postawienie zarzutu naruszenia tych przepisów, skoro tylko Rada decyduje, czy skorzystać z przewidzianych w nich możliwości, a w przypadku uznania takiej potrzeby, wskazuje także zakres czynności, które mają zostać podjęte w celu ich realizacji. Powoływany w obu odwołaniach art. 35 ust. 2 ustawy o KRS stanowi natomiast, że przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Warto w tym miejscu zauważyć, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem oceny kwalifikacji kandydatów – w żadnym razie nie hierarchizuje kolejnych przymiotów, którymi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Ustawodawca nie zastosował też w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS „gradacji kryteriów”. Wszystkim kryteriom – poza oceną kwalifikacji kandydatów – przypisał bowiem takie samo znaczenie. Co do samych kwalifikacji kandydatów należy z kolei podkreślić, że wymieniony przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością jednak nie można utożsamiać ich tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy o ustroju sądów powszechnych, czy też ustawy o ustroju sądów administracyjnych, gdyż te wyznaczają jedynie minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi więc raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów - poza owym ustawowym minimum – dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak np. wyniki

ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp. Aktualnym pozostaje zatem pogląd judykatury, ukształtowany na podstawie przepisów dawnej ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001 r., w myśl którego w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być przy tym zróżnicowany w zależności od potrzeb, wobec czego nie jest konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z przyjętych kryteriów oceny. Decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011, nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015).

Wobec faktu, iż odwołujący się sformułowali także zarzuty naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, należy zauważyć, iż pierwszy z wymienionych przepisów wskazuje, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, co w kontekście rozpoznawanej sprawy oznacza, że nakazuje on dochowanie przez Radę obowiązku wszechstronnego rozpatrzenia i oceny kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, w sposób respektujący standardy charakterystyczne dla organów demokratycznego państwa prawnego (w tym m.in. zasadę ochrony zaufania obywatela do państwa). Z kolei przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie (co już wyżej było podnoszone) sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dlatego sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie

konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, winna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatów i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Trzeci z wymienionych przepisów (art. 32 ust. 1 Konstytucji) statuuje zaś zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Dlatego kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy i w pierwszej kolejności odnosząc je do odwołania sędziego B.B., Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że odwołanie to nie jest zasadne.

Sposób sformułowania przez tego odwołującego się zarzutów wskazuje, że w istocie kwestionuje on brak w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały szczegółowych danych dotyczących jego osoby, co jego zdaniem świadczy o pominięciu ich w ramach dokonywanej przez Radę oceny kandydatów, a w związku z tym o przeprowadzeniu oceny jego kandydatury w sposób sprzeczny z prawem, dowolny i nieodnoszący się do materiału zgromadzonego w postępowaniu kwalifikacyjnym.

Odnosząc się do tych zarzutów, Sąd Najwyższy stwierdza jednakże, iż jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej uchwały, Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Apelacyjnym, dysponowała kompletną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz listą rekomendacyjną

zespołu Rady, sporządzoną po zapoznaniu się z tą dokumentacją. Wbrew odmiennemu pogładowi odwołującego się, uzasadnienie uchwały Rady nie może być natomiast powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. W tym kontekście nie można więc zarzucać Radzie, że w uzasadnieniu swojej uchwały poprzestała na szczegółowym przedstawieniu danych dotyczących kandydata, co do którego podjęła uchwałę o przedstawieniu go Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego, nie opisując równocześnie w sposób równie szczegółowy indywidualnej sytuacji każdego z pozostałych kandydatów. O ile bowiem art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, którego naruszenia odwołujący się zresztą nie zarzuca, stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, to nie określa równocześnie wymaganej treści tego uzasadnienia. Z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba więc przyjąć, iż Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata (lub kandydatów) wybranych przez Radę. Pozostali kandydaci znają bowiem dokładnie własną sytuację, a co za tym idzie mogą ją porównać z opisaną w uzasadnieniu uchwały sytuacją kandydata wybranego przez Radę. Ponadto dla ochrony interesów kandydata nieprzedstawionego z wnioskiem o powołanie go do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim nie jest konieczne posiadanie informacji dotyczących innych kandydatów niewybranych, skoro może on wnieść odwołanie tylko pod takim zarzutem, że to on został bezpodstawnie pominięty, nie może zaś skarżyć uchwały Rady, zarzucając jej pominięcie innego kandydata (o czym wcześniej była mowa). Nie ma też żadnych podstaw do uznania za słuszną tezę, że Rada, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydata, nie dokonała tym samym wnikliwej oceny jego kandydatury. Tym samym, Sąd Najwyższy obecnym składzie podziela odnoszący się do tej kwestii analogiczny pogląd wyrażony, między innymi, w wyrokach zapadłych w sprawach III KRS 15/12 oraz III KRS 16/12. Dodać także wypada, że z uzasadnienia zaskarżonej uchwały jednoznacznie wynika, iż Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując kandydatury na wakujące stanowisko sędziowskie w Sądzie Apelacyjnym, wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania,

rzutu na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego tego Sądu, a zwłaszcza te, o których mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, tj. kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów sądu i samorządu sędziowskiego. Kryteria, którymi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnej osoby z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru. Są nimi: bogate, wieloletnie doświadczenie zawodowe, bardzo wysoka ocena kwalifikacji tej kandydatki, wnioski płynące z opinii na temat jej pracy, a także sposób, w jaki zaprezentowała ona swoją kandydaturę podczas rozmowy z członkami Zespołu Rady, wskazujące na to, iż wyróżnia się ona wiedzą prawniczą, opanowaniem warsztatu pracy sędziego oraz wyjątkowymi predyspozycjami osobowościowymi. Jednocześnie podkreślono, że te same wymagania zastosowano wobec pozostałych uczestników postępowania, z których żaden nie spełnia łącznie tychże kryteriów w taki stopniu, jak zwyciężczyni konkursu, choć poziom kandydatur w konkursie był wysoki, a pozostali kandydaci biorący udział w konkursie zostali ocenieni jako spełniający kryteria ustawowe powołania na urząd sędziego sądu apelacyjnego oraz prezentujący odpowiedni poziom merytoryczny. Jednym z elementów owej oceny było też poparcie organów sądu i samorządu sędziowskiego. Warto zauważyć, że aczkolwiek wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu nie wiążą Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, to jednak są one istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS i dlatego Rada powinna umotywować swój wybór, gdyby dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271). W niniejszym przypadku należy wszakże podkreślić, że kandydatka wybrana przez Radę osiągnęła zdecydowanie wyższe od B.B. poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego oraz porównywalny z nim wynik głosowania zgromadzenia ogólnego. Zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur, wbrew odmiennemu stanowisku odwołującego się, jest więc wynikiem wszechstronnego

rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej sprzeczności z prawem, w tym zwłaszcza z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Jeszcze raz należy bowiem przypomnieć, że Krajowa Rada Sądownictwa w toku analizowanego postępowania miała za zadanie wskazać i przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego tylko jednego spośród pięciu kandydatów, z których każdy (w tym także odwołujący się B.B.) z całą pewnością posiada przymioty świadczące o tym, iż nie tylko spełnia formalne przesłanki awansu zawodowego, ale również – przy uwzględnieniu określonych kryteriów oceny – jest merytorycznie przygotowany do objęcia stanowiska sędziego sądu apelacyjnego. Mówiąc lapidarnie, Rada (co sama przyznała w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały) dokonywała więc wyboru pomiędzy dobrymi i bardzo dobrymi kandydatami, przy czym kandydatura odwołującego się B.B. w żadnym razie nie została przez Radę zdyskwalifikowana. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia dotyczące dokonanego przez Radę wyboru innego kandydata świadczyły z kolei o tym, że o wyborze decydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania właściwych kryteriów tej oceny. Z tych samych przyczyn nie może być również uzasadniony zarzut naruszenia art. 60 Konstytucji RP, zwłaszcza że – co już wcześniej zostało podkreślone – przedmiotem ochrony wynikającej z tego przepisu jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia Rady nie zawierały także niczego, co można by uznać za dyskryminację odwołującego się, świadczącą o naruszeniu art. 32 ust. 1 Konstytucji, zwłaszcza że odwołujący się B.B. nie wyjaśnia szczegółowo, na czym miałyby owa dyskryminacja polegać, wiążąc ją – jak się zdaje – jedynie z sugestią, iż „od pewnego etapu postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa (jego kandydatura) przestała być brana pod uwagę w dalszym jego toku”, czemu jednoznacznie przeczy wszakże przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały przebieg postępowania na plenarnym posiedzeniu Rady, w czasie którego ocenie były poddane kandydatury wszystkich sędziów uczestniczących w

procedurze konkursowej mającej na celu wyłonienie kandydata do przedstawienia Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego. Zasadności tego zarzutu nie potwierdza również fakt, iż odwołujący się nie został zaproszony do odbycia rozmowy z Zespołem Rady. Abstrahując bowiem od tego, że zaproszenie do odbycia rozmowy jest uprawnieniem, a nie obowiązkiem Rady, co wynika z omówionych wyżej art. 33 ust. 2 ustawy o KRS oraz § 17 pkt 3 i 4 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2012 r. w sprawie szczegółowego trybu działania KRS, należy podkreślić, iż Zespół jest wewnętrznym organem Rady przygotowującym indywidualne sprawy na plenarne posiedzenie Rady (art. 31 ustawy o KRS) i choć bez wątplenia zajmuje on stanowisko co do merytorycznego załatwienia sprawy, to jednak ostateczne stanowisko wyrażone w uchwale zajmuje zawsze Rada w pełnym składzie. Wypada także dodać, że w przedmiotowej sprawie Rada (na wniosek Zespołu) skorzystała ze swego uprawnienia po to, aby Zespół mógł bardziej wnikliwie ocenić te kandydaty, których sytuację po analizie dostępnej dokumentacji uznał za zbliżoną. Taki sposób postępowania Rady nie może być natomiast kwestionowany, skoro służy wszechstronnemu rozważeniu sprawy poddanej Radzie pod ocenę. W szczególności zaś nie może świadczyć o naruszeniu przez Radę art. 32 ust. 1 Konstytucji.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania wniesionego przez B.B., Sąd Najwyższy orzekł zatem o jego oddaleniu na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.

Odmienne Sąd Najwyższy ocenia natomiast odwołanie wniesione przez sędziego A.A. O ile bowiem także w odniesieniu do tego odwołania wyraża pogląd, że nie są zasadne (z przyczyn już wcześniej przytoczonych) sformułowane w nim zarzuty naruszenia art. 33 ust. 2 ustawy o KRS oraz § 17 pkt 3 i 4 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2012 r. w sprawie szczegółowego trybu działania KRS, o tyle za uzasadnione uznaje pozostałe zarzuty, w tym zwłaszcza zarzuty naruszenia art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS.

Co już wyżej zostało podkreślone, Krajowa Rada Sądownictwa, uznając iż najlepszym kandydatem do przedstawienia Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego jest

C.C., wskazała w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, że w jej opinii „za wyborem tej kandydatury przemawiają silna rekomendacja Pani sędzi na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego wyrażona przez sędziego wizytatora, bardzo wysoka ocena jej kwalifikacji, zdobyte doświadczenie zawodowe, w tym w czasie pełnienia funkcji, a także sposób w jaki zaprezentowała swoją kandydaturę podczas rozmowy z członkami zespołu. Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że kandydatka wyróżnia się wiedzą prawniczą, opanowaniem warsztatu pracy sędziego oraz wyjątkowymi predyspozycjami osobowościowymi takimi, jakich oczekuje się od sędziego sądu powszechnego najwyższej rangi”. Zdaniem Sądu Najwyższego taki sposób dokonania oceny kandydatki wskazuje, że Rada uwzględniła przy wyborze kandydatury przede wszystkim ustawowe kryteria, o których mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, to jest ocenę kwalifikacji i doświadczenie zawodowe, a nadto wzięła pod uwagę sposób zaprezentowania się przez tę kandydatkę podczas rozmowy z Zespołem Rady. O ile przy tym Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni respektuje prawo Rady do uwzględnienia przy wyborze kandydatów do obsadzenia wakującego stanowiska sędziowskiego również takiego „pozaustawowego” kryterium, jakim jest autoprezentacja kandydatów w trakcie rozmów z Zespołem Rady, którego zastosowanie świadczy jedynie o zamiarze wszechstronnego rozważenia przez Radę wszystkich okoliczności sprawy (podobnie wypowiedział się zresztą w tym zakresie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 grudnia 2012 r., III KRS 27/11, OSNP 2012, nr 23-24, poz. 299), o tyle uznaje, iż odwołanie się do kryteriów ustawowych, określonych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, oraz wskazanie, że wzięcie pod uwagę tych kryteriów uzasadnia wybór danego kandydata, musi znajdować oparcie w zgromadzonych w toku postępowania materiałach źródłowych, które taki właśnie wybór potwierdzają. Jeśli zatem Rada stwierdza w uzasadnieniu swojej uchwały, że wybrany przez nią kandydat posiada najwyższe spośród uczestniczących w konkursie kwalifikacje zawodowe oraz doświadczenie zawodowe, to okoliczności te nie mogą pozostawać w sprzeczności z materiałami źródłowymi, na podstawie których zostały ustalone. Tymczasem z porównania opisanych w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały danych określających kwalifikacje zawodowe i doświadczenie wybranej przez Radę C.C. oraz odwołującej się A.A. wynika jednoznacznie, iż to odwołująca się posiada dłuższe (o co najmniej

cztery lata) doświadczenie zawodowe (sędzią sądu rejonowego została w 1987 r., a sędzią sądu okręgowego – wówczas wojewódzkiego – w 1996 r., podczas gdy C.C. odpowiednio w 1991 r. i 2000 r.). Co najmniej porównywalne w odniesieniu do obu tych kandydatek są także ich doświadczenia związane z pełnieniem funkcji kierowniczych i administracyjnych w zatrudniających je sądach. Również A.A. pełniła bowiem w latach 1992 – 1996 funkcję przewodniczącej wydziału cywilnego w sądzie rejonowym, w latach 2004 – 2006 funkcję zastępcy przewodniczącego wydziału cywilnego sądu okręgowego, a w od 2006 r. funkcję przewodniczącej tego wydziału. O lepszym przygotowaniu kandydatki wybranej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego, wbrew odmiennemu stanowisku zaprezentowanemu w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, nie świadczy także poziom jej kwalifikacji zawodowych, jeśli zważyć, że odwołująca się A.A. ukończyła studia prawnicze z wynikiem bardzo dobrym z wyróżnieniem (kandydatka wybrana z wynikiem dobrym), egzamin sędziowski zdała, analogicznie jak kandydatka wybrana, z oceną bardzo dobrą, zaś jej praca zdaniem sędziego wizytatora „zasługuje na ocenę bardzo dobrą, a w części (...) na ocenę wzorową. Pracuje z wielkim zaangażowaniem i poczuciem służby sędziowskiej. Dorobek zawodowy, a także jej cechy osobowe pozwalają na rekomendowanie jej kandydatury jako spełniającej wszystkie wymagania dla ubiegania się o objęcie stanowiska sędziego sądu apelacyjnego”. I ona zatem może poszczycić się równie „silną rekomendacją” na stanowisko, o które ubiega się, jak kandydatka wybrana.

Wypada też jeszcze raz podkreślić, że o wyborze konkretnego kandydata winna decydować ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania przesłanek, którymi Rada winna kierować się w swoim postępowaniu. Choć więc wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu nie wiążą Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, to jednak są one istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, gdyż stanowią jedno z ustawowych kryteriów rzutujących na ocenę predyspozycji kandydatów do pełnienia urzędu na obsadzonym stanowisku sędziego, i dlatego Rada powinna umotywować swój wybór, gdyby dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego. Odnosząc się do tej kwestii, Sąd Najwyższy zauważa, że to odwołująca się A.A., a nie

kandydatka wybrana, uzyskała najlepszą opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego (6 głosów „za” i 20 punktów poparcia na 20 możliwych do uzyskania). Wprawdzie poparcie udzielone kandydatce wybranej było także duże (5 głosów „za” i 18 punktów), ale bez wątpienia niższe. Tymczasem Rada w ogóle nie odniosła się do tej różnicy w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Jaskrawo większemu poparciu ze strony środowiska sędziowskiego uzyskanemu przez odwołującą się w ramach głosowania w zgromadzeniu ogólnym Rada przeciwstawiła natomiast w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały sposób zaprezentowania się kandydatki wybranej podczas rozmowy z Zespołem, określając go jako „dojrzały i przekonujący”. Z kolei w odpowiedzi na odwołanie Przewodniczący Rady wyjaśnił, iż przyczyną nieuwzględnienia przez Radę wyników głosowania w zgromadzeniu ogólnym, w ramach którego kandydatka wybrana uzyskała zaledwie 3 głosy „za” przy 34 głosach „przeciw”, a odwołująca się 29 głosów „za” i 8 głosów „przeciw”, podnosząc, że przewidziany w przepisach „Regulaminu w sprawie oceny kandydata na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego” sposób głosowania w istocie nie świadczy o ocenie zgłoszonych kandydatur, jak tego wymagają art. 34 pkt 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych oraz art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, lecz o wyborze preferowanego kandydata. Ostatecznie nie wiadomo zatem, jakie były rzeczywiste przyczyny nieuwzględnienia przez Radę świadczących zdecydowanie na korzyść odwołującej się wyników głosowania w zgromadzeniu ogólnym.

Biorąc pod uwagę wszystkie wskazane wyżej argumenty, Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że uzasadnienie zaskarżonej uchwały nie pozwala na kontrolę postępowania Krajowej Rady Sądownictwa pod kątem dochowania przez nią wymagania wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wprawdzie sam dobór przez Radę kryteriów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie zasadniczo pozostaje poza scharakteryzowanym wcześniej zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli legalności uchwał Rady, jednakże nie dotyczy to sytuacji, gdy sposób zastosowania przyjętych przez Radę kryteriów narusza podstawowe zasady prawne, w tym szczególnie określoną w art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zasadę wszechstronnego rozważenia sprawy, a także konstytucyjne zasady jednakowego

dostępu do stanowisk w sferze publicznej oraz równego traktowania i niedyskryminacji (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011, nr 1, poz. 93, z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 9/11, niepublikowany), a z taką sytuacją (z przyczyn wcześniej podniesionych) mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.